

Elmenések

[2011. június]

NÉZEM, AHOGY MAJDNEM MINDENT

Bertók Beatrixnek, a lám, mik vannak c. versére

Unom ezt a baszott életet tulajdonképpen.
E csodarém napon nem terpeszkedem el éppen
ezért. Vagy azt is tehetném, mert miért ne hagyjak
akkor már a fenébe mindent? Hisz hatalmamban
áll elvégre is legalább ennyi. Ami: annyi.

Amennyi. De legalább mégiscsak valami. Nem?
Csoda tudja. Meg hogy miért rémes mindez... Mármint
ez a nap. Hát... Csak. Ha már végképp válaszolni kell
(csak tudnám, kinek, ha nincs itt senki), akkor yeah, yeah,
ez a helyes válasz. És nem érdekel senki se.

Legfeljebb hiszi. (Mégis van itt valaki?) Nézem
(de mért, mi a francot várok?!), ahogy majdnem mindent
jaj-de-idétlenül kipakol nekem. Vagy kinek
ez a (szoknya)felhajtás? Már megint. És ennyire.
A bugyjával babrál, mint aki mást sem kíván

jelezni, mint nehogy azt hidd, hogy babra megy itt ám
a játék. Alattam fekszik. Néhány emelettel
lejjebb még ő volt fölül, valamikor nagy régen.
Amíg hitte: nem ejtik. Hogy övé a tágas placc,
a napos, ám kielégítőn fa-árnyékolta,

ahova be-, majd szétterpesztett lábai közé
húzott (minő ócska intro?), és olyat sóhajtott,
amit most én kérdek elhülyületlen magamtól:
mért nem költöztem el, mielőtt ideköltöztél?
De csak magammal kommunikálok, míg állok még

egy picit lenézve, hogy mire lyukad ki végül

STÁTUS

bohózat

Számít persze a státus. Ezzel szemben statisztikailag
kimutatható, hogy a jó pozícióban lévők legnagyobb
hányada elégedetlen, ha kizárólag a helyzete
alapján ítélik meg. Azt szeretnék, ha tisztán

emberileg viszonyulnának hozzájuk, minden közbevetés nélkül. Merthogy az olyan művi, természetes lényűnkre aggatott, torzító. Mi meg utálunk torzak lenni. Mintha az a kitornázott nő ott a sarokban, aki nem győz

egyvégtében méregetni, azt latolgatná, vajon mennyi pénz van a bankszámlámon... Habár ez cseppet sem ajz fel, számlálatlanul megtömném, de ha térden állva könyörög is, nem fogok bohócot csinálni magamból! Legfeljebb

a következő alkalomkor rosszul öltözött leszek, ápolatlan, nem fizetem ki a számlát, sőt hitelben iszom, kevés cigit veszek magamhoz, hogy tőle kelljen kérnem, anélkül persze, hogy némi jelét adnám

közeledési szándékunk. És ezt napokon át módszeresen elismétlem. Amíg észre tér. Legyen világos, én nem az vagyok, akinek látni szeretne, hogy szerethessen. Legyen világos, nincs csak úgy love at first sight. Legyen világos,

nem a pénzemért akarom, hogy akarjanak! Legyen világos szőke bár, ha e teszten nem megy át, nem hagyjuk el együtt a bárt, még ha térden állva kell is könyörögnöm neki a végén

VISZONY

„Mi Atyánk, ki vagy...”

Veri a gyerekeit és azok anyját (feleségféleségét) a részeges dísznő. Részleges megoldások nem elégítik ki. Ha csak egy szegletet vagy élet

lel, abba majdnem teljes erőből belebassza valamelyik szegény fejét. Hogy reccsen. És fröccsen. Nem öli meg magát azzal, hogy megölje őket. Még nem

tett be neki egészen a fröccs. De egyszer még megteheti. Most még csak melegít. Vagy a hideg leli? Mitől, azistenit? Hisz nem hisz az

istenben! Verifikálni ezt ugyan nyilván 100%-os hitelességgel nem lehet. Ennyi viszont viszonylag megállapítható: veri hárd az élet

TÜKÖR

Ezt a nőt seggbedugták. Ő
akarta. A tükör előtt
mélyen meghajolva
vizsgálgatja a végbelét. Már nem a

régi. Nézi, mintha belelátna. Mélyen magába
akarna pillantani. Hogy mi is ment végbe
benne. Végül is... Jól elment, ennyi
látható. De már nem fáj

anyyira. Habár ülni is más
most már. Mégis tűkön ül,
hogy mikor jön a következ
Ő

LEHORDÁS *(Para/frázis)*

A szemetet le kell hordani
néha. Szemétre vele. Helyes, hisz ott a helye.
Amikor már vészesen felgyülemlik
a gyűlölet. Ez minden

épeszű szemétlehordó eszét
kijárja. Ha pedig járatlan, figyel
meztetik rá a hivatalosak. Hívatlanul
is. Isten ebből csak annyit lát, mert csak addig hord

a látcsöve, hogy minden jól van,
ami van, amíg nincs látványosabb
szemétkedés az emberei közt. Mert ő mindenkire

letekint, mindenkit szemmel tart. Azt is, aki
lehordja a szemetet, és azt is, aki lehordja
a szemetet

EGYRE MEGY

Amikor a lélek magára
marad, éket ver belé
a félelem és hiába biztatgatja
magát, elalél

degélek ugyan én még egy ideig,
így mondja, mondjuk kettőig
számolok, max háromig, és ha nem tapasztja
valaki tapasztalt kezét vértként vert szívemre, vagy

be a számat, éktelen
lármát csapok én itten, Szívem!
Mintha lenne e sitten

értelme provokálni a kétségtelen segítőkészségtelenséget...

Amikor a lélek magára
marad, mintha faltól falig
járna. Egyre megy, miközben
marad. Marad, miközben

egyre megy

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Dankuly Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat